

Hvem er Gentlemantyven

?

Iscenesat af

Holger-Madsen

I den kvindelige Hovedrolle:

Else Frölich



Optaget af

Nordisk Films Co.



Elsie Frølich



•A/S •FOTOKAMA•
eller Filmen, snøvel som dens Plakat- og Programtekst
o. a lign. Materialer, med absolut Eneret
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings
krav gjort gældende med Vedkommende

HOVEDPERSONERNE:

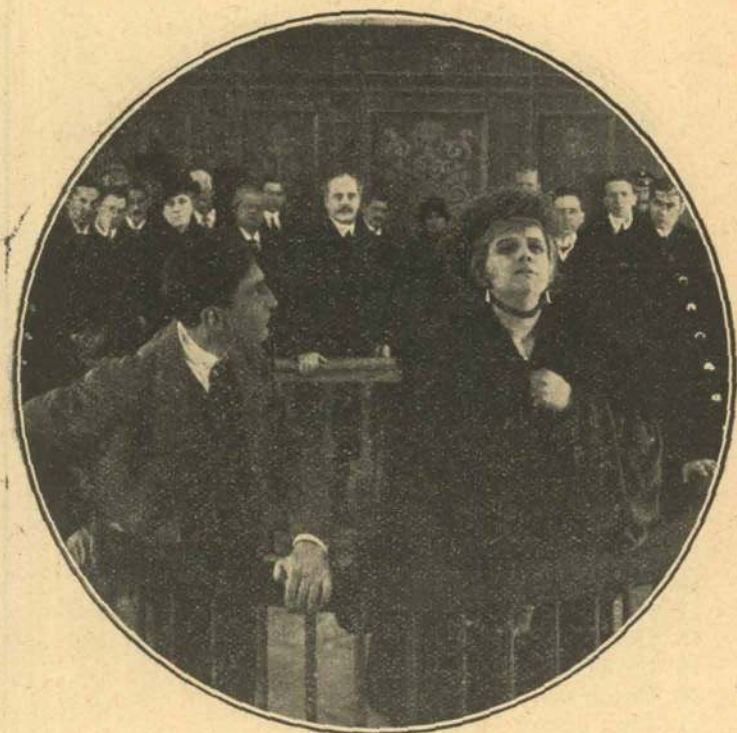
- Rentier Goldmann *Carl Lauritzen.*
Ebba, hans Hustru *Elsie Frølich.*
Baron von Stahl *Robert Schmidt.*



Der er Grund til at henlede Publikums Opmærksomhed paa denne brillante Film, thi den er

det største Slagnummer,

Nordisk Films Compagni endnu har udgivet! Dens



Handling, dens Iscenesættelse og dens Idé er saa enestaaende, at man fristes til at bruge Sprogets stærkeste Lovord om den. Overalt hvor denne Film vises, vil den blive en

Kæmpe-Sukces!!

AFDELINGERNE:

1. Mellem Fru Ebba og Baron von Stahl bestaar et hemmeligt Kærlighedsforhold.
2. Rideturen hjemad.
3. I Rentier Goldmanns Hjem.
4. »Det er noget sent, Du kommer!«
5. Fru Ebba klæder sig om.
6. Om Aftenen foran Rentier Goldmanns Villa.
7. Avisdrengegens Løbesedler.
8. Bilerne kører frem.
9. Baron von Stahl.
10. Fra Rentierens Selskab.
11. Et ivrigt Par.
12. »Kom om 5 Minutter i mit Boudoir.«
13. Rentier Goldmann bliver mistænksom.
14. I Fru Ebbas Boudoir.
15. Handsken!
16. Rentieren savner Parret.
17. Handsken røber hende.
18. Det banker!!
19. Forvirring.
20. Baron von Stahls Idé.
21. »Jeg agerer Gentlemantyven!«
22. »Overfaldet« arrangeres.
23. Rentier Goldmann sprænger Døren.
24. Skandalen!
25. »Hent et Par Betjente!«
26. Baron von Stahl arresteres.
27. »Kan Du tilgive mig min skændige Mistanke!«
28. Nogen Tid senere.
29. Retsforhandlingerne paabegyndes.
30. Blandt Tilhørerne er ogsaa Hr. og Fru Goldmann.
31. Idømt flere Aars Tugthus!
32. »Han var min Elsker!«
33. Skilt.
34. Baron von Stahl og hans Hustru Ebba!
35. Længslen efter Børnene!
36. Efter længere Tids Forløb.

37. Rentier Goldmann skal i Selskab.
38. Fru Ebba tager hjem til Børnene.
39. Baron von Stahls Forberedelser.
40. Hos Børnene!
41. Indbrudet.
42. Jernpengeskabet sprænges.
43. En mystisk Støj.
44. Revolveren.
45. Fanget.
46. Fru Ebba vil telefonere efter Politiet.
47. Rentier Goldmann kommer hjem.
48. »Saa skyd, om Du tør!!«
49. En knusende Overraskelse.
50. Mødet mellem de tidligere Ægtefæller.
51. »Lad mig se mine Børn!«
52. Politiet ankommer.
54. »Tyven er Baron von Stahl.«
54. Børnene fjernes med Magt.
55. Revolveren.
56. Et Skud.
57. En sidste Bøn.
58. »Kan Du nægte at opfylde en Døendes Bøn?«
59. Børnene — hendes Børn.
60. Døden forsoner.



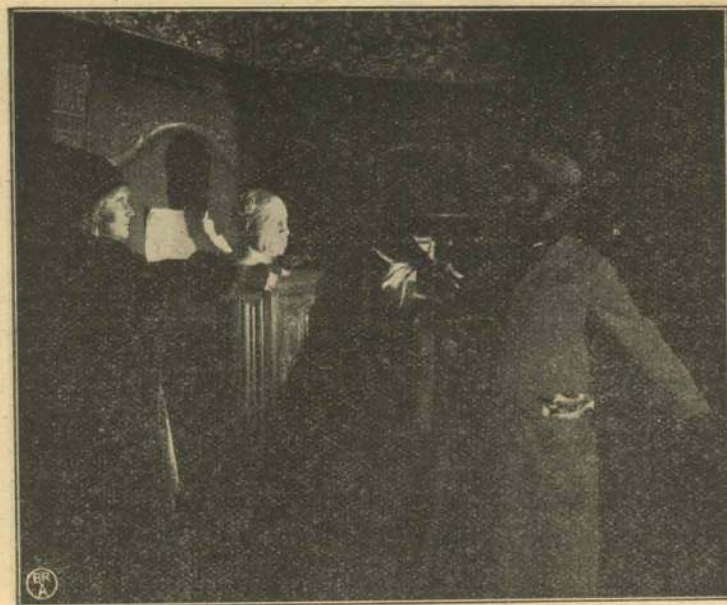
ELSE FRØLICH



Der er stort Selskab hos Rentier Goldmann, hvis Hus er Samlingsstedet for Adels fornemste Repræsentanter og Finansverdenens bedste Navne. Midtpunktet for Selskabet er Husets Frue, lige bekendt for sin Skønhed og sin Aandrig-
hed.

Fru Ebba Goldmann lever ikke lykkeligt sammen med sin Mand. Han er en Del Aar ældre end hun, hvad der tildels forklarer, at de to Ægtefællers Interesser gaar i meget forskellige Retninger. Fruen, der føler sig forsømt, nyder til at begynde med det Kurmageri, de unge Herrer viser hende. Senere slutter hun sig nærmere til den elegante og slebne Baron v. Stahl.

Ved det Selskab, der afholdes hos Rentier Goldmann, og ved hvilket Baron v. Stahl ogsaa er til Stede, drøfter man ivrig Gentlemantyens sidste Bedrift, hvorom Bladene samme Aften har udsendt opsigtvækkende Løbesedler. Ingen ved,



hvem Gentlemantynen, der i den sidste Tid daglig har overrasket Offentligheden med et eller andet genialt udført Juveltyveri er, eller hvorledes han ser ud. Blot saa meget forstaar man, at han maa operere i Gentlemanforklædning, hvad der kun gør Figuren saa meget mere interessant.

Lidet sandsynligt er det, at Tyven er en simpel Fyr, der maskeret skaffet sig Adgang til den fornemme Verdens Selskabssale. Langt snarere er Gentlemantynen selv et Medlem af det gode Selskab. Men hvem skal man i saa Fald kaste sin Mistanke paa. Det er virkelig et spændende Problem.

Medens Gæsterne hos Rentier Goldmann diskuterer de mange Muligheder, Løsningen af dette Problem kan give Anledning til, mødes Fru Ebba Goldmann og hendes Elsker, Baron v. Stahl, hemmeligt i hendes Bourdoir. I Løbet af Aftenen savner Hr. Goldmann imidlertid sin Hustru og vil søge hende paa hendes Værelser. Han finder Dørene luk-



kede. Fru Goldmann og Baron v. Stahl er i den største Forlegenhed Med knyttede Hænder dundrer Ægtemanden paa Døren. Om lidt vil han sikkert tilkalde Tjenerskabet og give Ordre til at lade Døren bryde op. Da faar Baron v. Stahl en Idé, som han hurtig sætter Fru Goldmann ind i: han vil udgive sig for Gentlemantven for saaledes at redde hendes Ære. Hun gaar ind paa Forslaget, og i al Hast arrangerer de et »Overfald«.

Da Hr. Goldmann endelig trænger ind i Værelset, finder han sin Hustru besvimet. Forfærdelsen mellem Gæsterne er stor, da de erfarer, at Baron v. Stahl er den saa længe eftersporede Gentlemantv, og at han har benyttet sig af sit Besøg hos Goldmann til at forsøge at stjæle Friens Juveler.

Et Par Uger senere kommer Gentlemantvens Sag for Domstolen. Retssalen er fyldt til sidste Plads af et fornemt



og elegant Publikum. Paa Vidnebænken sidder Fru Ebba Goldmann. Hun har i den Tid, som er gaaet siden hin Aften, ikke haft Ro for sin Samvittighed. Hendes Tanker har været optaget af denne Mand, der for hendes Skyld har opfret sig og nu rimeligvis vil blive dømt til mange Aars Tugthus. Hun synes ikke, at hun kan tage imod dette Offer, og for Rettens Skranke erklærer hun, at denne Mand, som er anklaget for Gentlemantvens Forbrydelser, slet ikke er Gentlemantven. Aabent og frit tilstaar hun, at Baron v. Stahl er hendes Elsker, og at han alene for at beskytte hendes Ære har udgivet sig for Gentlemantven. Formedelst dette Vidnesbyrd frikendes Baron v. Stahl.

For at redde den Mand, hun elsker, har Fru Goldmann ofret alt — sin Mand, sine Børn og sin Position i Selskabslivet. Mest savner hun sine Børn. I Begyndelsen, efter at hun er bleven gift med Baron v. Stahl, optages hun vel



heraf, men efterhaanden som Forholdet mellem de to kølnes, tiltager hendes Længsel efter Børnene. Og en Aften, da hun ikke længer kan bekæmpe sin Længsel, og da hun tilfældig ved, at hendes Mand ikke er hjemme, bestemmer hun sig til at besøge sit gamle Hjem. — Samme Aften har Gentlemantven planlagt et Indbrud i Rentier Goldmanns Villa.

Ved Barnepigens Hjælp skaffer Fru Ebba Goldmann sig Adgang til sit Hjem. For første Gang efter et helt Aars Adskillelse genser hun sine kære Børn og trykker dem til sit Hjerte. I dette Øjeblik fatter hun, hvor ubesindig hun var, da hun gav Afkald paa den Lykke at have sine Børn hos sig

Pludselig høres et Automobil køre op foran Villaen. Det er Rentier Goldmann, der uventet kommer hjem. Et Øjeblik senere staar han overfor sine Børns Moder. Angergiven an-

raaber Hustruen sin tidligere Ægtefælle om Tilgivelse og beder om Lov til at maatte blive hos sine Børn, men Hr. Goldmann, hvem det sidste Aars Skuffelser har gjort haardt hjertet, jager hende brutalt fra sig og forbyder hende oftere at betræde Hjemmet.

Skamfuld vil hun gaa. Da fanges hendes Opmærksomhed af en ejendommelig Lyd, der kommer inde fra hendes Mands Arbejdsværelse. Han gaar derind og træffer den maskerede Gentlemantv ifærd med at bryde Pengeskabet op. Tyven, der ikke har mærket hendes Komme, fortsætter uanfægtet sit Arbejde. Forsigtig lister hun sig længere frem, og det lykkes hende at faa Fingre i den Revolver, Tyven har lagt fra sig. I næste Øjeblik har hun opkastet sig til Situationens Herre, Tyven stirrer forbløffet, ligesom hypnotiseret paa hende. Saa river han hurtigt Paryk og Skæg af sig. Og foran hende staar — Baron v. Stahl, den virkelige Gentlemantv. I Løbet af faa Sekunder passerer hendes Samliv med denne samvittighedsløse Slynge Revy for hendes Blik, og mange Hændelser, der før forekom hende gaadefulde, ligger nu for hende i Dagens Lys.

Denne nye Sorg giver hende Dødsstødet. Hendes første Mand, der i alt Fald var en agtværdig Personlighed og omhyggelig Ægtefælle, har brudt Staven over hende og for bestandig irataget hende hendes Børn. Og den Mand, hun troede at elske, har aisløret sig som en gemen Forbryder. Alt dette er mere end et Kvindehjerte kan udholde.

Ebba Goldmann løfter den Revolver, hun holder i sin Haand, og retter den mod sit Hoved. Hun maa bøde haardt for sin Forvildelse.



✓

Hvem er Gentlemantymen

?

Optaget af
Nordisk Films Compagni

Isenesat af
Holger-Madsen



I den kvindelige Hovedrolle:

Else Frölich



1198

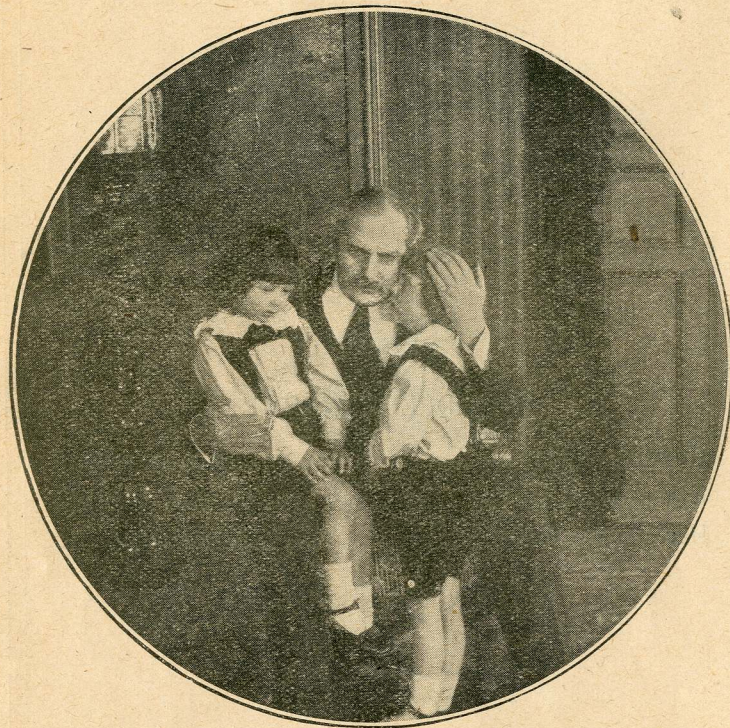


A/S »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

HOVEDPERSONERNE:

Rentier Goldmann..... Carl Lauritzen.
Ebba, hans Hustru..... Else Frölich.
Baron von Stahl..... Robert Schmidt.

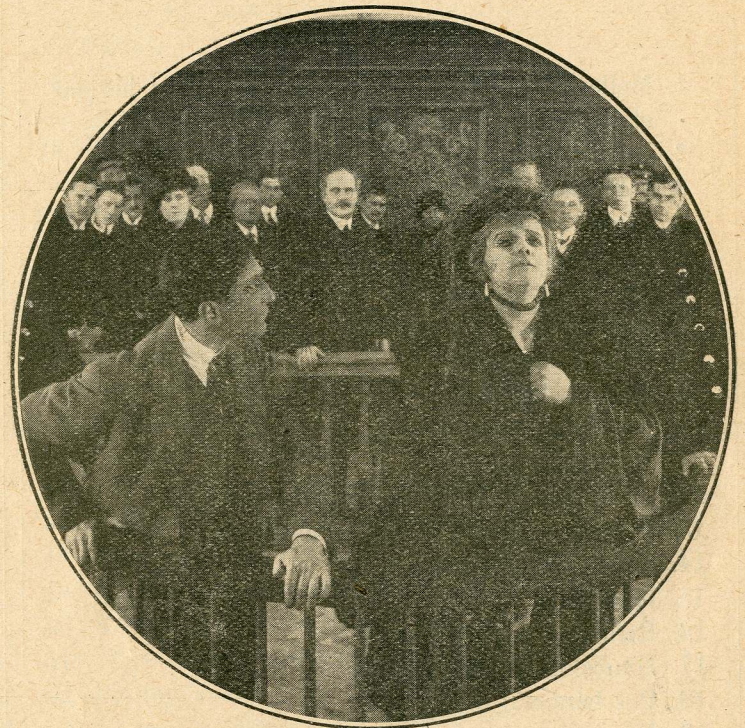




Der er Grund til at henlede Publikums Opmærksom-
hed paa denne brillante Film, thi den er

det største Slagnummer,

Nordisk Films Compagni endnu har udgivet! Dens



Handling, dens Iscenesættelse og dens Idé er saa
enestaaende, at man fristes til at bruge Sprogets
stærkeste Lovord om den. Overalt hvor denne Film
vises, vil den blive en

Kæmpe-Sukces!!

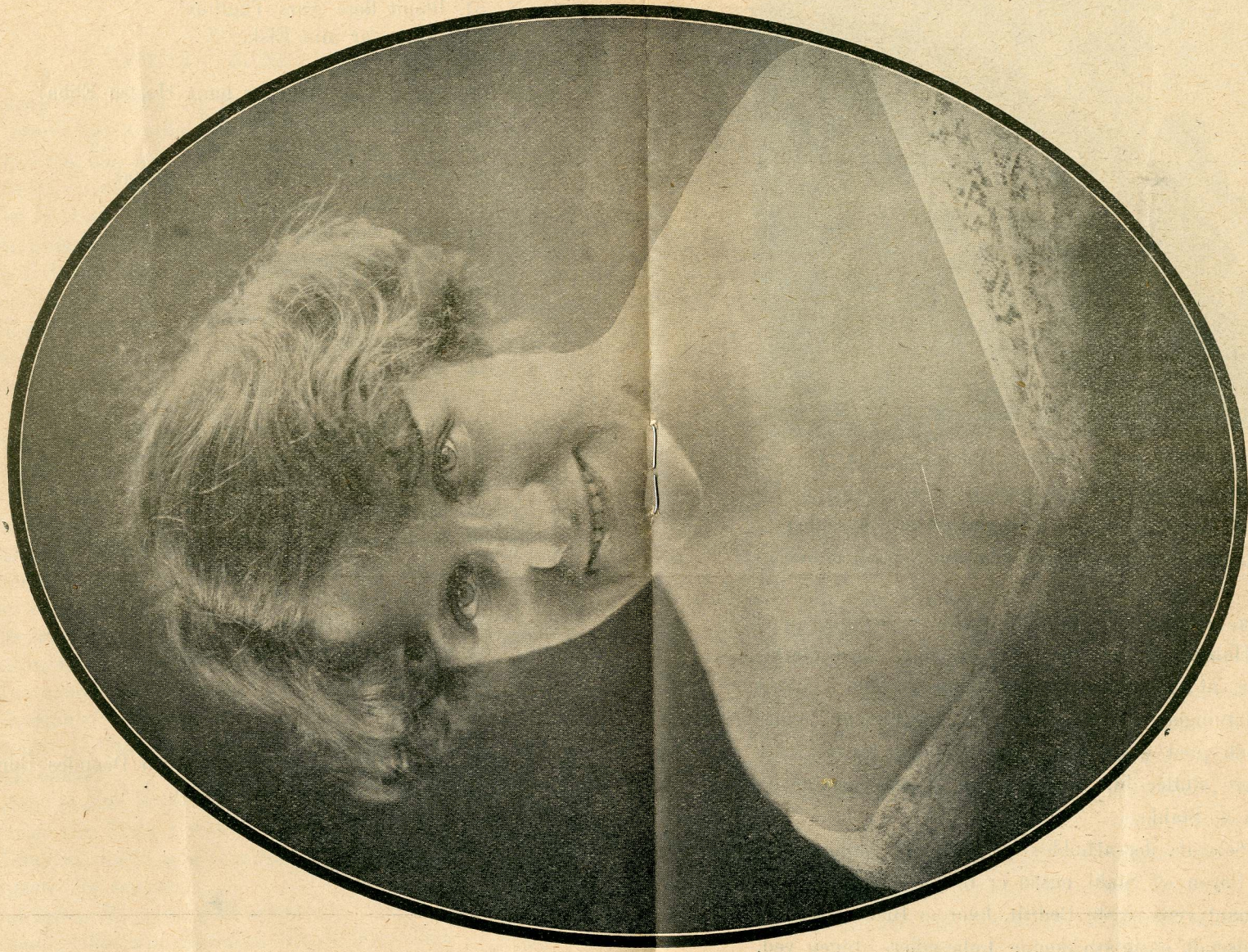


AFDELINGERNE:

1. Mellem Fru Ebba og Baron von Stahl bestaar et hemmeligt Kærlighedsforhold.
2. Rideturen hjemad.
3. I Rentier Goldmanns Hjem.
4. „Det er noget sent, Du kommer!“
5. Fru Ebba klæder sig om.
6. Om Aftenen foran Rentier Goldmanns Villa.
7. Avisdrengegens Løbesedler.
8. Bilerne kører frem.
9. Baron von Stahl.
10. Fra Rentierens Selskab.
11. Et ivrigt Par.
12. „Kom om 5 Minutter i mit Boudoir.“
13. Rentier Goldman bliver mistænksom.
14. I Fru Ebbas Boudoir.
15. Handsken!
16. Rentieren savner Parret.
17. Handsken røber hende.
18. Det banker!!
19. Forvirring.
20. Baron von Stahls Idé.
21. „Jeg agerer Gentlemantyven!“
22. „Overfaldet“ arrangeres.
23. Rentier Goldmann sprænger Døren.
24. Skandalen!
25. „Hent et Par Betjente!“
26. Baron von Stahl arresteres.
27. „Kan Du tilgive mig min skændige Mistanke!“
28. Nogen Tid senere.
29. Retsforhandlingerne paabegyndes.
30. Blandt Tilhørerne er ogsaa Hr. og Fru Goldmann.

31. Idømt flere Aars Tugthus!
32. „Han var min Elsker!“
33. Skilt.
34. Baron von Stahl og hans Hustru Ebba!
35. Længslen efter Børnene!
36. Efter længere Tids Forløb.
37. Rentier Goldmann skal i Selskab.
38. Fru Ebba tager hjem til Børnene.
39. Baron von Stahls Forberedelser.
40. Hos Børnene!
41. Indbrudet.
42. Jernpengeskabet sprænges.
43. En mystisk Støj.
44. Revolveren.
45. Fanget.
46. Fru Ebba vil telefonere efter Politiet.
47. Rentier Goldmann kommer hjem.
48. „Saa skyd om du tør!!“
49. En knusende Overraskelse.
50. Mødet mellem de tidligere Ægtefæller.
51. „Lad mig se mine Børn!“
52. Politiet ankommer.
53. „Tyven er Baron von Stahl.“
54. Børnene fjernes med Magt.
55. Revolveren.
56. Et Skud.
57. En sidste Bøn.
58. „Kan Du nægte at opfylde en Døendes Bøn?“
59. Børnene — hendes Børn.
60. Døden forsoner.

I den kvindelige Hovedrolle



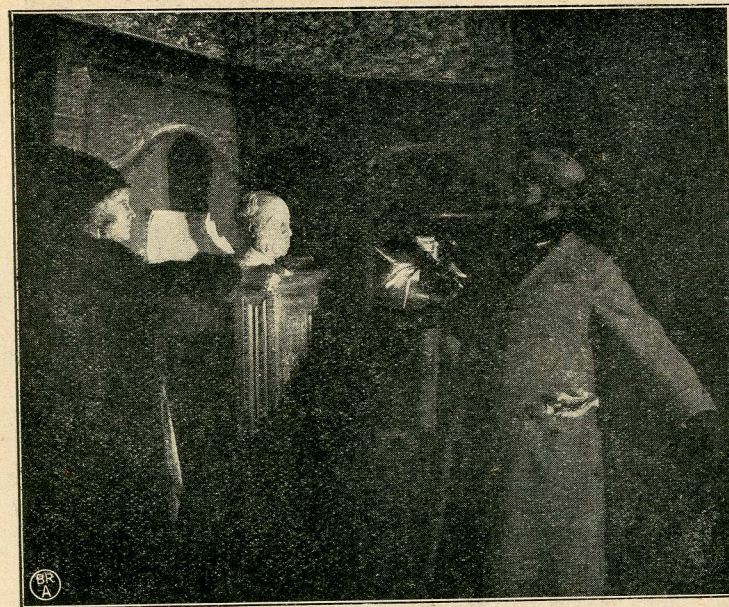
Else Frölich



Der er stort Selskab hos Rentier Goldmann, hvis Hus er Samlingsstedet for Adelen's fornemste Repræsentanter og Finansverdenens bedste Navne. Midtpunktet for Selskabet er Husets Frue, lige bekendt for sin Skønhed og sin Aandrig-
hed.

Fru Ebba Goldmann lever ikke lykkeligt sammen med sin Mand. Han er en Del Aar ældre end hun, hvad der til-
dels forklarer, at de to Ægtefællers Interesser gaar i meget forskellige Retninger. Fruen, der føler sig forsømt, nyder til at begynde med det Kurmageri, de unge Herrer viser hende. Senere slutter hun sig nærmere til den elegante og slebne Baron v. Stahl.

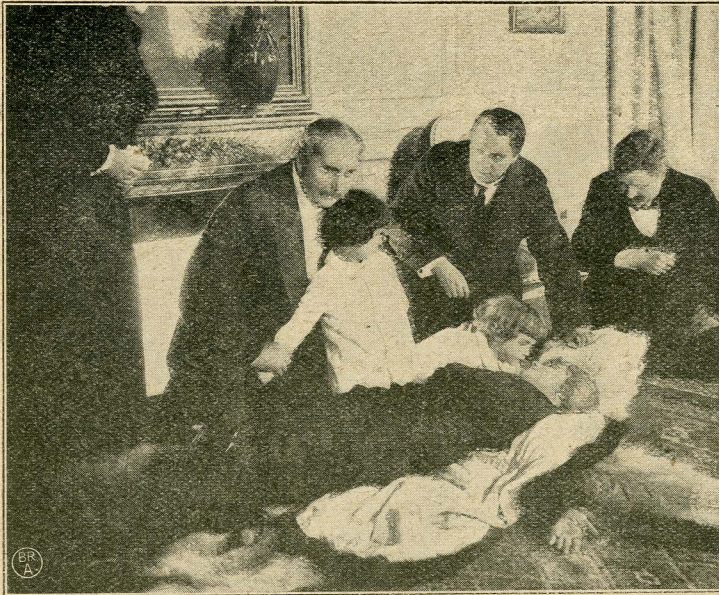
Ved det Selskab, der afholdes hos Rentier Goldmann, og ved hvilket Baron v. Stahl ogsaa er til Stede, drøfter man ivrig Gentlemantyens sidste Bedrift, hvorom Bladene samme Aften har udsendt opsigtsvækkende Løbesedler. Ingen ved,



hvem Gentlemantynen, der i den sidste Tid daglig har over-
rasket Offentligheden med et eller andet genialt udført Juvel-
tyveri, er, eller hvorledes han ser ud. Blot saa meget forstaa-
man, at han maa operere i Gentlemanforklædning, hvad der
kun gør Figuren saa meget mere interessant.

Lidet sandsynligt er det, at Tyven er en simpel Fyr, der
maskeret skaffer sig Adgang til den fornemme Verdens Sel-
kabssale. Langt snarere er Gentlemantynen selv et Medlem
af det gode Selskab. Men hvem skal man i saa Fald kaste
sin Mistanke paa. Det er virkelig et spændende Problem.

Medens Gæsterne hos Rentier Goldmann diskuterer de
mange Muligheder, Løsningen af dette Problem kan give
Anledning til, mødes Fru Ebba Goldmann og hendes Elsker,
Baron v. Stahl, hemmeligt i hendes Bourdoir. I Løbet af
Aftenen savner Hr. Goldmann imidlertid sin Hustru og vil
søge hende paa hendes Værelser. Han finder Dørene luk-



kede. Fru Goldmann og Baron v. Stahl er i den største Forlegenhed. Med knyttede Hænder dundrer Ægtemanden paa Døren. Om lidt vil han sikkert tilkalde Tjenerskabet og give Ordre til at lade Døren bryde op. Da faar Baron v. Stahl en Idé, som han hurtig sætter Fru Goldmann ind i: han vil udgive sig for Gentlemantnyven for saaledes at redde hendes Ære. Hun gaar ind paa Forslaget, og i al Hast arrangerer de et „Overfald“.

Da Hr. Goldmann endelig trænger ind i Værelset, finder han sin Hustru besvimet. Forfærdelsen mellem Gæsterne er stor, da de erfarer, at Baron v. Stahl er den saa længe eftersporede Gentlemantnyv, og at han har benyttet sig af sit Besøg hos Goldmann til at forsøge at stjæle Fruens Juveler.

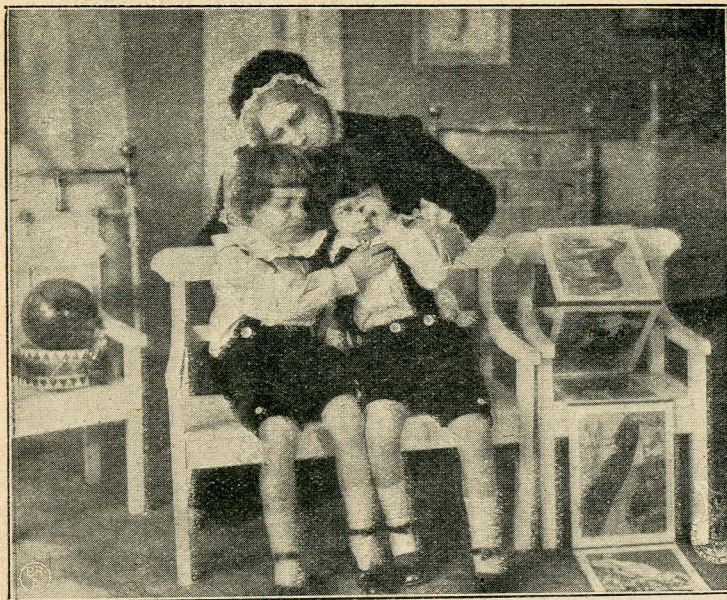
Et Par Uger senere kommer Gentlemantnyvens Sag for Domstolen. Retssalen er fyldt til sidste Plads af et fornemt



og elegant Publikum. Paa Vidnebænken sidder Fru Ebba Goldmann. Hun har i den Tid, som er gaaet siden hin Aften, ikke haft Ro for sin Samvittighed, Hendes Tanker har været optaget af denne Mand, der for hendes Skyld har opofret sig og nu rimeligvis vil blive dømt til mange Aars Tugthus. Hun synes ikke, at hun kan tage imod dette Offer. og for Rettens Skranke erklærer hun, at denne Mand, som er anklaget for Gentlemantnyvens Forbrydelser, slet ikke er Gentlemantnyven. Aabent og frit tilstaar hun, at Baron v. Stahl er hendes Elsker, og at han alene for at beskytte hendes Ære har udgivet sig for Gentlemantnyven. Formedelst dette Vidnesbyrd frikendes Baron v. Stahl.

For at redde den Mand, hun elsker, har Fru Goldmann ofret alt — sin Mand, sine Børn og sin Position i Selskabslivet. Mest savner hun sine Børn. I Begyndelsen, efter at hun er bleven gift med Baron v. Stahl, optages hun vel





heraf, men efterhaanden som Forholdet mellem de to køl-
nes, tiltager hendes Længsel efter Børnene. Og en Aften
da hun ikke længe kan bekæmpe sin Længsel, og da hun
tilfældig ved, at hendes Mand ikke er hjemme, bestemmer
hun sig til at besøge sit gamle Hjem, — Samme Aften har
Gentlemantynen planlagt et Indbrud i Rentier Goldmanns
Villa.

Ved Barnepigens Hjælp skaffer Fru Ebba Goldmann sig
Adgang til sit Hjem. For første Gang efter et helt Aars
Adskillelse genser hun sine kære Børn og trykker dem til
sit Hjerte. I dette Øjeblik fatter hun, hvor ubesindig hun
var, da hun gav Afkald paa den Lykke at have sine Børn
hos sig

Pludselig høres et Automobil køre op foran Villaen. Det
er Rentier-Goldmann, der uventet kommer hjem. Et Øjeblik
senere staar han overfor sine Børns Moder. Angergiven an-



raaber Hustruen sin tidligere Ægtefælle om Tilgivelse og
beder om Lov til at maatte blive hos sine Børn, men Hr.
Goldmann, hvem det sidste Aars Skuffelser har gjort haard-
hjertet, jager hende brutalt fra sig og forbyder hende oftere
at betræde Hjemmet.

Skamfuld vil hun gaa. Da fanges hendes Opmærksom-
hed af en ejendommelig Lyd, der kommer inde fra hendes
Mands Arbejdsværelse. Hun gaar derind og træffer den ma-
skerede Gentlemantyn ifærd med at bryde Pengeskabet op.
Tyven, der ikke har mærket hendes Komme, fortsætter uan-
fægtet sit Arbejde. Forsigtig lister hun sig længere frem,
og det lykkes hende at faa Fingre i den Revolver, Tyven
har lagt fra sig. I næste Øjeblik har hun opkastet sig til
Situationens Herre, Tyven stirrer forbløffet, ligesom hypnoti-
seret paa hende. Saa river han hurtig Paryk og Skæg af
sig. Og foran hende staar — Baron v. Stahl, den virkelige



Gentlemantyv. I Løbet af faa Sekunder passerer hendes Samliv med denne samvittighedsløse Slyngel Revy for hendes Blik, og mange Hændelser, der for forekom hende gaadefulde, ligger nu for hende i Dagens Lys.

Denne nye Sorg giver hende Dødsstødet. Hendes første Mand, der i alt Fald var en agtværdig Personlighed og omhyggelig Ægtefælle, har brudt Staven over hende og for bestandig frataget hende hendes Børn. Og den Mand, hun troede at elske, har afsløret sig som en gemen Forbryder. Alt dette er mere end et Kvindehjærte kan udholde.

Ebba Goldmann løfter den Revolver, hun holder i sin Haand, og retter den mod sit Hoved. Hun maa bøde haardt for sin Forvildelse.

Optaget af
Nordisk Films Co.
№97



"The Samaritan"



NORDISK FOUR-ACT DRAMA.

THE NORDISK FILM HIRE SERVICE,

Nordisk Films Co., Ltd.,

166-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telegrams—
Norfilcom, Ox London.

Telephone—
Gerrard 6172.



"The Samaritan"

NORDISK FOUR-REEL DRAMA



RANK CRAVEN, editor of the *New Times*, arranges a charity concert in aid of his Samaritan home, at which he invites Lord Arthur's daughter to appear. She accepts and becomes greatly interested in the work of charity, and also in the man. Her interest in Craven gradually develops into love, and one day he goes to Lord Arthur to ask his consent to their marriage. "I will never consent," says the nobleman, who is embittered against Craven, who is his most dangerous political opponent. So they decide to marry without her father's consent, and Agnes is ordered never to be admitted to her father's house again.

Some time later, funds become short, and Craven and his wife are in trouble lest their home should have to be closed and the good work of charity suspended. For the sake of the poor, Agnes decides to sell her fine clothes. Then she sells her family jewels. When there is no more left to sell, the strain of the poverty which their charity has brought upon them begins to tell, and in the street one day she falls ill.



Immediately she is taken to hospital, but when her identity is discovered her father is communicated with and she is removed to his home.

Lord Arthur goes to Craven with the news and advises him not to call, but in spite of this warning, Craven does call and is refused admittance to the house. But he forces an entrance and confronting the angry father accuses him of being the cause of his daughter's illness. Thereupon, he is offered money for his charity, on condition that he does not see his wife again. His pity for the poor overcomes his love and he accepts the terms.



After a time, Agnes becomes convalescent and inquires after her husband. Her father says he has deserted her, and produces a letter in support of his statement, thinking to drive all thought of Craven out of her mind. But this action has just the opposite effect. Gradually, she pines until it becomes evident that nothing but reunion with her husband will save her life. Then, at last, Craven is brought to her and Lord Arthur confesses his part in the plot to separate the lovers, but is forgiven by both.

Code : Samaritan.

Posters : 6 and 12 sheets.



Die Ehe im Schatten

Drama in drei Akten

PERSONEN:

Fabrikant Wilhelm Hoff	Philip Bech
Gudrun, seine Tochter	Christel Holdt
Dr. med. Torben Hoff, sein Neffe	Henry Seemann
Olaf Bergström	Valdemar Psilander

Der Sozialpolitiker Olaf Bergström hat sein ganzes Leben und seine ganze Kraft wohltätigen Bestrebungen gewidmet und eine großzügige Armenhilfe in die Wege geleitet, die für das Obdach und für die Speisung der Bedürftigsten sorgt. Zugunsten dieser Armenhilfe findet eine Wohltätigkeitsvorstellung statt, in der Gudrun Hoff, die Tochter eines reichen Fabrikanten, die Hauptmitwirkende ist. Sie führt ihren Schmetterlingstanz mit soviel Anmut und Holdseligkeit aus, daß sie nicht nur den Beifall des Publikums findet, sondern auch in dem ernstesten und verschlossenen Olaf Bergström einen Funken entzündet, der bald zu heller Flamme emporschlägt. Als das junge Mädchen an einer der Versammlungen teilnimmt, die er abhält, und das Opfer allzu zudringlicher Liebenswürdigkeit wird, setzt er sich mit seiner ganzen Energie für sie ein und geleitet sie danach in ihr Heim zurück. Vor der Pforte ihrer Villa im Dunkel der Nacht zieht er sie zum ersten Mal an sich, um sie zärtlich zu küssen. Allein zu Hause angelangt, macht er sich die bittersten Vorwürfe über sein Verhalten. Seine Einnahmen sind begrenzt und gehören zum größten Teil den Armen. Mit seinen Mitteln eine Frau zu erhalten, ist schwierig, wenn nicht ganz unmöglich, und die Verantwortung, ein junges verwöhntes Mädchen aus dem Glanz ihres Reichtums in die Welt seiner Armut herüberzureissen, wiegt doch zu schwer. Eine Einwilligung ihres Vaters wagt er aber nicht zu erhoffen. Unter diesen Umständen ist er gezwungen, seine Beziehungen zu Gudrun zu lösen. Er tut dies in einem erschütternden Brief, der die Geliebte am nächsten Morgen erreicht. Aber sein Verzicht hat nicht den ge-

wünschten Erfolg. Vielmehr ist Gudrun jetzt mehr denn je überzeugt, daß ihr Leben ohne Olaf ein unerträgliches ist. Sie vertraut sich zunächst ihrem Vater an. Dieser nennt jedoch ihre Liebe phantastisch und gerät in die heftigste Empörung. Als Gudrun bei ihrem Vorsatz beharrt, befiehlt er, daß man ihre Koffer packe. Aber das junge Mädchen ist nicht gesonnen, in eine Trennung von Olaf einzuwilligen. Noch ehe ihre Abreise festgesetzt ist, verläßt sie heimlich das Haus ihres Vaters. Als Olaf sie bei seiner Heimkehr in seinem schlichten Arbeitszimmer findet, da erweist sich auch seine Leidenschaft stärker als seine Vernunft, und er schließt den Flüchtling mit inniger Liebe an sein Herz.

Was er in den Stunden kühler Ueberlegung vorausgesehen hat, trifft ein. Seine Ehe steht im Schatten der Armut und der ständigen Sorgen. Aber nicht der Kummer um sein persönliches Geschick drückt ihn vor allem nieder, sondern der Gedanke, daß unter seiner Mittellosigkeit auch seine Armen leiden müssen. Da steht ihm Gudrun als treuer Kamerad in allen seinen Kämpfen zur Seite. Aber die Opfer, die sie ihm bringt, helfen doch nur immer für kurze Zeit. Dazu greift auch in ihr Leben der Schmerz grausam ein. Aus der Zeitung erfährt sie, daß ihr Vater einen Unfall gehabt und eine schwere Gehirnerschütterung erlitten hat. In ihrer Herzensangst um ihn eilt sie in seine Villa, um ihn zu sehen. Allein man weist sie hartherzig fort. Die Tore zu ihres Vaters Liebe sind und bleiben ihr verschlossen. Inzwischen wird die Not in ihrem Heim immer größer. Olaf sieht sich zuletzt gezwungen, durch die Zeitung an die Mildtätigkeit seiner Mitbürger

zu appellieren, während Gudrun sich entschließt, ihren letzten Besitz, den Familienschmuck, zum Besten der Armenhilfe zu verpfänden. Unterwegs jedoch ergreift sie ein Schwindelanfall, und sie sinkt ohnmächtig zu Boden. Mit einem Krankenautomobil wird sie zum Hospital gefahren, wo die diensttuenden Aerzte in ihr die Tochter des reichen Fabrikanten Hoff erkennen. Da einer ihrer Kollegen in nahen verwandtschaftlichen Beziehungen zu ihr steht, wenden sie sich an diesen. Torben Hoff ordnet sofort die Ueberführung der Schwerkranken in das Heim ihres Vaters an, wo sie, seines Dafürhaltens nach, die beste Pflege zu erwarten hat. Der Fabrikant, der sich inzwischen wieder auf dem Wege der Genesung befindet, weigert sich zunächst, seine Tochter bei sich aufzunehmen. Dr. Torben Hoff setzt jedoch schließlich seine Einwilligung durch und stellt bei der darauffolgenden Untersuchung ein schweres Herzleiden der Patientin fest. Nach diesem Krankheitsbefund teilt er die Vorfälle Olaf Bergström mit, den die größte Sorge um seine Frau quält, und bittet ihn gleichzeitig, in ihrem Interesse vorläufig von einem Besuch abzusehen. Allein Olaf, der befürchtet, daß man ihn willkürlich von seiner Frau zu trennen beabsichtigt, läßt diesen Wunsch unbeachtet und sucht Gudrun in der Villa ihres Vaters auf. Vor dem blassen Antlitz seines armen jungen Weibes krampft sich sein Herz in bitterer Reue und heißem Mitleid zusammen. Gudruns Vater nutzt seine Gemütsbewegung aus, um ihn mit heftigen Vorwürfen zu überschütten und ihm schließlich die Hälfte seines Vermögens für seine Armenhilfe anzubieten, falls er stillschweigend aus dem Leben seines Kindes gehen wolle. Olaf, der sich schließlich wirklich davon überzeugen läßt, daß er mit seinem Opfer die edelste und uneigennützigste Handlung vollbringt, gibt dem erregten Vater schließlich das Versprechen, ohne Kampf auf Gudrun zu verzichten.

Als die junge Frau wieder zum Leben zurückerwacht, empfindet sie jedoch nur Sehnsucht nach ihrem Gatten, und den Ausführungen ihres Vaters, der ihr vorstellt, daß Bergström unter den obwaltenden Umständen seine Ehe selbst als unerträgliche Last empfinden muß, schenkt sie nur einen geringen Glauben. Schließlich überredet sie ihren Vater, sie zu Olaf zu führen, damit sie aus seinem eigenen Munde ihr Todesurteil, wie sie es nennt, vernehmen kann. Der Fabrikant gibt schließlich zu diesem Plan seine Zustimmung, versäumt jedoch nicht, Olaf daran zu erinnern, daß seine Tochter zugrunde gehen muß, wenn sie in die alten Verhältnisse zurückkehrt. Wie er gehofft hat, verfehlen diese Argumente ihre Wirkung auf Olaf nicht. Mit einer schier übermenschlichen Anstrengung zwingt er sich, dem heißen Flehen seiner geliebten Frau gegenüber kühl zu bleiben, sodaß Gudrun schließlich selbst von dem Ende ihres Glückes und seiner Liebe überzeugt ist. Allein in den nun folgenden Wochen zeigt es sich, daß der Vater seiner Tochter keinen guten Dienst erwiesen hat. Gudrun, deren Gedanken stets voll unsagbarer Sehnsucht bei ihrem Gatten weilen, sieht langsam dahin. Schließlich sieht sich ihr Vetter, Dr. Torben Hoff, genötigt, eine ernste Diagnose zu stellen. Er erklärt ihrem Vater, daß sie sterben müsse, wenn Sehnsucht und Kummer noch länger an ihrem Herzen zehren. Nach einem kurzen Kampf ergibt sich der Fabrikant. Er selbst bittet seinen Schwiegersohn, alles zu vergessen, was war und sein Herz noch einmal seiner Frau zu öffnen. Ueber diese Wendung ist niemand glücklicher als Olaf. Auch sein Leben ist dunkel geworden, seitdem Gudrun ihn verlassen hat. Ohne eine Sekunde zu verlieren, eilt er in die Hoff'sche Villa, wo seine Frau ihm entgegenfliegt, wie ein verirrter Vogel, der endlich heimgefunden hat.

Nordische Film Co. G.m.b.H.

Berlin - Breslau - Düsseldorf - Hamburg - Leipzig - München - Amsterdam - Zürich

G e n t l e m a n t y v e n .

Der er stort Selskab hos Rentier Goldmann, hvis Hus er Samlingsstedet for Adelens fornemste Repræsentanter og Finansverdens bedste Navne. Midtpunktet for Selskabet er Husets Frue, lige bekendt for sin Skønhed og sin Aandrighed.

Fru Ebba Goldmann lever ikke lykkeligt sammen med sin Mand. Han er en Del Aar ældre end hun, hvad der tildels forklarer, at de to Ægtefællers Interesser gaar i meget forskellige Retninger. Fruen, der føler sig forsømt, nyder til at begynde med det Kurmageri, de unge Herrer viser hende. Senere slutter hun sig nærmere til den elegante og sløbne Baron v. Stahl.

Ved det Selskab, der afholdes hos Rentier Goldmann, og ved hvilket Baron v. Stahl ogsaa er til stede, drøfter man ivrig Gentlemantyens sidste Bedrift, hvorom Bladene samme Aften har udsendt opsigtsvækkende Løbesedler. Ingen ved, hvem Gentlemantyen, der i den sidste Tid daglig har overrasket Offentligheden med et eller andet genialt udført Juveltyveri, er eller hvorledes han ser ud. Blot saa meget forstær man, at han maa operere i Gentlemanforklædning, hvad der kun gør Figuren saa meget mere interessant.

Lidet sandsynligt er det, at Tyven er en simpel Fyr, der maskeret skaffer sig Adgang til den fornemme Verdens Selskabssale. Langt snarere er Gentlemantyen selv et Medlem af det gode Selskab. Men hvem skal man i saa Fald kaste sin Mistanke paa? Det er virkelig et spændende Problem.

Medens Gæsterne hos Rentier Goldmann diskuterer de mange Muligheder, Løsningen af dette Problem kan give Anledning til, mødes Fru Ebba Goldmann og hendes Elsker, Baron v. Stahl, hemmeligt i hendes Boudoir. I Løbet af Aftenen savner Hr. Goldmann imidlertid sin Hustru og vil søge hende paa hendes Værelser. Han finder dørene lukkede. Fru Goldmann og Baron v. Stahl er i

den største Forlegenhed. Med knyttede Hænder dundrer Ægtemanden paa Børen. Om lidt vil han sikkert tilkalde Tjenerskabet og give Ordre til at lade Døren bryde op. Da faar Baron v. Stahl en Idé, som han hurtigt sætter Fru Goldmann ind i ; han vil udgive sig for Gentlemantyven for saaledes at redde hendes Ære. Hun gaar ind paa Forslaget, og i al Hast arrangerer de et "Overfald".

Da Hr. Goldmann endelig trænger ind i Værelset, finder han sin Hustru besvimmelst. Forfærdelsen mellem Gæsterne er stor, da de erfarer, at Baron v. Stahl er den saa længe eftersporede Gentlemantyv, og at han har benyttet sig af sit Besøg hos Goldmanns til at forsøge at stjæle Fruens Juvæler.

Et Par Uger senere kommer Gentlemantyvns Sag for Domstolen. Retssalen er fyldt til sidste Plads af et fornømt og elegant Publikum. Paa Vidnebænken sidder Fru Ebba Goldmann. Hun har i den Tid, som er gaaet siden hin Aften, ikke haft RO for sin Samvittighed. Hendes Tanker har været optaget af denne Mand, der for hendes Skyld har opofret sig og nu rimeligvis vil blive dømt til mange Aars Fugthus. Hun synes ikke, at hun kan tage imod dette Offer, og for Rettens Skranke erklærer hun, at denne Mand, som er anklaget for Gentlemantyvns Forbrydelser, slet ikke er Gentlemantyven. Aabent og frit tilstaar hun, at Baron v. Stahl er hendes Elsker, og at han alene for at beskytte hendes Ære har udgivet sig for Gentlemantyven. Formedelst dette Vidnesbyrd frikendes Baron v. Stahl.

For at redde den Mand, hun elsker, har Fru Goldmann ofret alt - sin Mand, sine Børn og sin Position i Selskabslivet. Mest savner hun sine Børn. I Begyndelsen, efter at hun er bleven gift med Baron v. Stahl, optages hun vel heraf, men efterhaanden som Forholdet mellem de to kølnes, tiltager hendes Længsel efter Børnene. Og en Aften da hun ikke længere kan bekæmpe sin Læng-

sel, og da hun tilfældig ved, at hendes Mand ikke er hjemme, bestemmer hun sig til at besøge sit gamle Hjem. - Samme Aften har Gentlemantyven planlagt et Indbrud i Rentier Goldmanns Villa.

Ved Barnepigens Hjælp skaffer Fru Ebba Goldmann sig Adgang til sit Hjem. For første Gang efter et helt Aars Adskillelse genser hun sine kære Børn og trykker dem til sit Hjerte. I dette Øjeblik fatter hun, hvor ubesindig hun var, da hun gav Afkald paa den Lykke at have sine Børn hos sig

Pludselig høres et Automobil køre op foran Villaen. Det er Rentier Goldmann, der uventet kommer hjem. Et Øjeblik senere staar han overfor sine Børns Moder. Angergiven anraaber Hustruen sin tidligere Ægtefælle om tilgivelse og beder om Lov til at maatte blive hos sine Børn, men Hr. Goldmann, hvem det sidste Aars Skuffelser har gjort haardhjertet, jager hende brutalt fra sig og forbyder hende oftere at betræde Hjemmet.

Skamfuld vil hun gaa. Da fanges hendes Opmærksomhed af en ejendommelig Lyd, der kommer inde fra hendes Mand's Arbejdsværelse. Hun gaar derind og træffer den maskerede Gentlemantiv ifærd med at bryde Pengeskabet op. Tyven, der ikke har mærket hendes Komme, fortsætter uanfægtet sit Arbejde. Forsigtigt lister hun sig længere frem, og det lykkes hende at faa Fingre i den Revolver, Tyven har lagt fra sig. I næste Øjeblik har hun opkastet sig til Situationens Herre. Tyven stirrer forbløffet, ligesom hypnotiseret paa hende. Saa river han hurtigt Paryk og Skæg af sig. Og foran hende staar - Baron v. Stahl, den virkelige Gentlemantiv. I Løbet af faa sekunder passerer hendes Samliv med denne samvittighedsløse Slyngel Revy for hendes Blik, og mange Handlinger, der før forekom hende gaadefulde, ligger nu for hende i pagens Lys.

Denne nye Sorg giver hende dødsstødet. Hendes første Mand, der i alt Fald var en agtverdigg Personlighed og omhyggelig Ægtefælle, har brudt Staven over hende og for bestandig frataget hende

(Gentlemantyven)

-4-

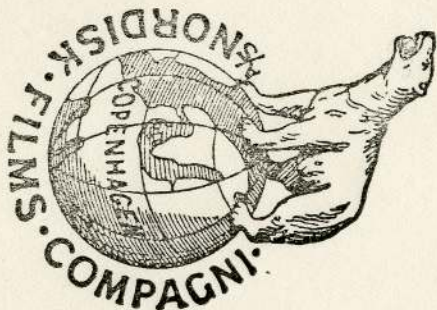
hendes Børn. Og den Mand, hun troede at elske, har afsløret sig som en gemen Forbryder. Alt dette er mere end et Kvindehjerte kan udholde.

Ebba Goldmann løfter den Revolver, hun holder i sin Haand, og retter den mod sit Hoved. Hun maa bøde haardt for sin Forvildelse.



hendes Barn. Og den Mand, hun troede at elskede, har stjålet sig som en gammel forbyder. Alt dette er mere end et Kvindehjerter kan udholde.

Ebbe Goldmann læfter den Revolver, hun holder i sin Haand, og retter den mod sit Hoved. Hun ser paa ham med et forvilt -
blik.



Die Maske fällt!

Drama in drei Akten.

Personen:

Baron Brandström
Inga, seine Gattin
Baron Stahl

Obschon Inga von Brandström ihren Kindern eine zärtliche, liebevolle Mutter ist, hat sie in ihrer Ehe doch weder das erhoffte Glück noch die innere Befriedigung gewonnen, welche sie gegen Versuchungen schützen könnten. Das herrische Wesen ihres Mannes hat sie eingeschüchtert und abgestossen. Um so mehr zieht sie das geschmeidig lebenswürdige Benehmen des Barons Stahl an, in dessen Gesellschaft sie heimliche Ritte unternimmt, und dem sie schliesslich eine leidenschaftliche Liebe widmet. In diesen Tagen ist die ganze vornehme Gesellschaft durch einen kühnen Taschendieb, der allem Anschein nach ihren Kreisen angehört, in grosse Erregung versetzt. Auch bei dem Essen, das Brandström seinen Freunden gibt, bilden die Diebstähle das Gesprächsthema. Unter den Gästen befindet sich auch Baron Stahl. Heimlich trifft er die Geliebte in ihrem Ankleidezimmer, das Inga vorsichtig verschliesst. Aber als sie in den Armen des Barons ruht, tönt plötzlich heftiges Klopfen an die Tür. Der Gatte, misstrauisch geworden, verlangt mit immer heftigerer Stimme, dass seine Frau ihm sogleich öffne. Einige Augenblicke verharren die Liebenden in furchtbarer Bestürzung, ein Ausweg, eine Rettung scheint es nicht mehr zu geben. Da flüstert Baron Stahl der bebenden Frau zu, dass er die Rolle des Taschendiebes spielen wolle, um sie vor Schmach und Schande zu bewahren. In rasender Eile füllt er sich die Taschen mit Schmucksachen, dann fesselt und knebelt er Inga. Brandström schlägt in zügellosem Grimme die Tür ein. Das Bild, das sich ihm bietet, lässt ihn zurückfahren, wälzt aber doch Bergeslasten von seiner Seele. Inga ist unschuldig. Demütig bittet er sie, ihm seinen Argwohn zu verzeihen, während die herbeigeeilten Diener den

Dieb herausführen. Ein letzter Blick streift die halb ohnmächtige Geliebte. Im Gefängnis harret Baron Stahl seiner Aburteilung entgegen. Inga kämpft unterdessen einen schweren Kampf. Soll sie die Kinder, ihr Mutterglück opfern, um sich öffentlich zu dem Geliebten zu bekennen? An dem Tage, an welchem gegen Baron Stahl verhandelt wird, weilt auch sie mit ihrem Gatten im Gerichtssaal. Eine Stunde unsäglicher Qual streicht vorüber. Als sie aufgerufen wird, um Zeugnis abzulegen gegen den Angeklagten, findet sie nur einige stammelnde Worte. Aber sie genügen, um den Freispruch zu erwirken. Inga hat sich den Richtern offenbart. In wildem Grimm hat Baron Brandström das Geständnis seiner Gattin angehört. Für ihn gibt es keine Nachsicht dieser Schuld gegenüber. Inga hat sich ihr Heim verscherzt. Als sie heimlich ihr Haus betritt, um die Kinder zu sehen, reißt der unnachgiebige Mann die Kleinen von ihrer Seite und weist ihr die Tür.

Inga, die nun keinen anderen Halt in der Welt mehr hat, heiratet nach ihrer Scheidung Baron von Stahl. Aber ihr wird kein volles Glück zuteil. Die Sehnsucht nach den verlassenen Kindern erfüllt ihre Seele mit immer neuem Gram.

Als sie errährt, dass sich Brandström auf einer Reise befindet, entschliesst sie sich, seine Abwesenheit zu benutzen, um ihre Kinder wiederzusehen. Die Dunkelheit ist bereits hereingebrochen, als die Frau bettelnd vor der Pforte steht, die sich einst vor der Herrin auftat. Die Tante, welche für die Kinder sorgt, hat Mitleid mit der tiefgebeugten Frau und führt sie in das Schlafzimmer der Kleinen, die der Mutter jubelnd um den Hals fallen. Während sie die Knaben liebkost und ihre Fragen beantwortet, hört sie plötzlich ein Geräusch, das sie zusammenzucken lässt, kein Zweifel, nebenan arbeiten Einbrecher. Ohne sich zu besinnen, stürzt sie sich in den Nebenraum, in welchem eine maskierte Gestalt tatsächlich

mit dem Erbrechen des Geldschrankes beschäftigt ist. Bei ihrem Eintritt will der Einbrecher sich auf sie werfen. Da fallen ihre Blicke auf eine Pistole, die der Eindringling auf ein Gesims gelegt hat. Sie greift danach und hält sie ihm entgegen, den Finger am Hahn. Der in die Enge getriebene Dieb gibt plötzlich die Verteidigung auf. Statt dessen reißt er die Maske vom Gesicht. Inga stösst einen irren Schrei aus. Sie steht ihrem Manne gegenüber. Also hat ihre Aufopferung einem Phantom gegolten? Der Mann, der sie in den Glauben an seine edle Selbstlosigkeit wiegte, ist ein Verbrecher? Höhnend fordert Baron Stahl sein Weib auf, doch die Polizei zu rufen. Inga starrt ihn immer fassungsloser an. So schnürt die Scham dem Elenden denn die Kehle nicht zu? Während diese schmerzlichen Fragen durch ihr Gehirn zucken, hallt plötzlich ein anderes Geräusch durchs Haus. Baron Brandström kehrt unerwartet zurück. Stahl denkt nur an seine eigene Rettung. Seine Frau stehen lassend, flüchtet er. Inga, die nicht mehr fort kann, eilt ins Schlafzimmer, in der dumpfen Hoffnung, die Gegenwart der Kleinen würde sie vor dem Zorne des Vaters beschützen. Aber auch jetzt hat Brandström kein Erbarmen. Er stösst die unglückliche Frau aus dem Zimmer hinaus. Und sie, die nun alles verloren sieht, was ihrem Leben Wert gegeben hat, die Achtung vor dem Manne, der jetzt ihr Gatte ist, die Hoffnung auf die Zukunft, von der sie bis zu diesem Tage noch immer eine Wiedervereinigung mit den geliebten Kindern erwartet hat, fasst nun nach der Pistole, wie nach dem letzten Rettungsanker, und drückt ab.

Baron Brandström, der inzwischen die Spuren eines Einbruchs in seinem Arbeitszimmer gefunden hat, erfährt von der Sterbenden, welche furchtbare Entdeckung ihr in dieser letzten Stunde beschieden war. Endlich rührt etwas wie Wehmut über dieses arme schöne Geschöpf sein Herz. Er bringt die beiden Kinder der Mutter, die nun, bevor ihr Auge im Tode bricht, noch einmal mit innigem Blick die Gesichter ihrer Lieblinge umfassen darf.

mit dem Erbrechen des Gelbeschleims beschliffen ist. Bei ihrem Eintritt
 will der Kämpfer sich auf sie werfen. Da fallen ihre Blicke auf
 eine Pistole, die der Eindringling auf ein Gesims gelegt hat. Sie
 greift danach und hält sie ihm entgegen, den Finger am Hahn.
 Der in die Enge getriebene Dieb gibt plötzlich die Verteidigung auf.
 Statt dessen reißt er die Maske vom Gesicht. Inga stößt einen ihrer
 Schrei aus. Sie steht ihrem Mann gegenüber. Also hat ihre Auf-
 opferung einem Phantom gegolten? Der Mann, der sie in den Glanzen
 an seine edle Selbstlosigkeit wies, ist ein Verbrecher? Höhnend
 fordert Baron Stahl sein Weib auf, doch die Polizei zu rufen. Inga
 starrt ihn immer fassungsloser an. So schneit die Scham dem Elenden
 denn die Kugel nicht zu? Während diese schmerzlichen Fragen durch
 ihr Gehirn zucken, hilft plötzlich ein anderer Geräusch durchs Haus.
 Baron Brandström kehrt unerwartet zurück. Stahl denkt nur an seine
 eigene Rettung. Seine Präsens flüchtet er. Inga, die
 nicht mehr fort kann, eilt in der dämpften Hoffnung,
 die Gegenwart der Kleinen zu empfangen. Er stößt
 schreien. Aber auch jetzt hat Baron Brandström ein Erbe.
 die unglückliche Frau aus dem Zimmer hinaus. Und sie, die nun alles
 verloren sieht, was ihrem Leben Wert gegeben hat, die Achtung vor
 dem Manne, der jetzt ihr Gatte ist, die Hoffnung auf die Zukunft,
 vor der sie bis zu diesem Tage noch immer eine Wiedervereinigung
 mit den geliebten Kindern erwartet hat, fasst nun nach der Pistole,
 wie nach dem letzten Rettungsanker, und drückt ab.
 Baron Brandström, der inzwischen die Spuren eines Eindringers
 in seinem Arbeitszimmer gefunden hat, erhebt von der Sterbenden,
 welche trübere Entdeckung ihr in dieser letzten Stunde beschieden
 war. Etwas rührt etwas wie Wehmut über dieses arme schöne Geschöpf
 sein Herz. Er bringt die beiden Kinder der Mutter, die nun, bevor ihr
 Auge im Tode bricht, noch einmal mit innigem Blick die Gesichter ihrer
 Lieblinge umfassen darf.



L e g e n t i l h o m m e v o l e u r .

Personnages:

Garnier, rentier
Elisa Garnier, sa femme
Le gentilhomme voleur, baron d'Armanville
Paul)
Annette) enfants des Garnier

Il y a grande fête chez le rentier Garnier, dont la maison est le point d'attraction pour les représentants de la noblesse et des plus grands noms du monde financier. Mais Madame Garnier, célèbre aussi bien par sa beauté que par son esprit, est le centre de la société.

Madame Elisa Garnier n'est pas heureuse en ménage. Son mari est plus âgé de quelques années, ce qui explique que les intérêts des époux sont très différents. Madame qui se sent négligée jouit pour commencer de la cour qui lui est faite par les jeunes messieurs. Mais plus tard elle s'attache plus étroitement au baron d'Armanville élégant et de manières polies.

A cette fête, qui a lieu chez le rentier Garnier et où se trouve aussi le baron d'Armanville, on discute avec feu le dernier coup du gentilhomme voleur, à propos duquel les journaux du soir ont fait paraître des feuilles volantes sensationnelles. Personne ne sait qu'il est ou comment il a l'air ce gentilhomme voleur qui, dans le dernier temps, a journellement surpris le public par quelque vol de bijoux exécuté avec une grande génialité. On comprend seulement qu'il opère en homme du monde, ce qui n'en rend le personnage que plus intéressant.

Il n'est pas probable que le voleur soit un individu quelconque qui, bien grimpé, se procure entrée dans les salons du grand monde. Il est plus probable que le gentilhomme voleur lui-

même est membre de la bonne société. Mais dans ce cas, sur qui faut-il alors jeter ses soupçons, C'est vraiment un problème palpitant.

Pendant que les invités discutent les possibilités, auxquelles la solution du problème peut donner lieu, Madame Elisa Garnier et son amant le baron d'Armanville se rencontrent secrètement dans son boudoir. Au cours de la soirée on demande après Madame et M. Garnier va le chercher dans son appartement. Il trouve les portes fermés. Madame Garnier et le comte d'Armanville sont en grand embarras. A coup de poings le mari frappe rudement à la porte. Dans un moment il appellera certainement les domestiques pour les faire forcer la porte. Alors le comte d'Armanville conçoit une bonne idée, dont il fait tout de suite part à Madame Garnier: il fera croire qu'il est le gentilhomme voleur, pour ainsi sauver l'honneur de Madame. Elle accepte la proposition, et en tout hâte ils arrangent une "agression".

Comme M. Garnier entre dans la chambre, il trouve sa femme évanouie. L'épouvante parmi les visiteurs est énorme, l'orsqu'ils comprennent, que le comte d'Armanville est le gentilhomme voleur tant recherché, et qu'il a profité de sa visite chez les Garnier, ~~pour voler les bijoux de Madame.~~

Quelques semaines plus tard l'affaire du gentilhomme voleur est portée devant le jury. La salle est remplie jusqu'à la dernière place par un public noble et élégant. Au banc des témoins est assise Madame Garnier. Depuis ce soir-là sa conscience ne l'a pas laissé en repos. Ses pensées sont occupées de l'homme qui, à cause d'elle, s'est sacrifié et certainement sera condamné à plusieurs années de prison. Elle ne trouve pas qu'elle peut accepter ce sacrifice et devant le jury elle déclare que cet homme accusé des crimes du gentilhomme voleur, n'est pas celui que l'on

croit. Elle avoue franchement que le comte d'Armanville est son amant et qu'il ne s'est donné pour le voleur que pour sauver son honneur à elle. Sur ce témoignage il est acquitté.

Pour sauver l'homme qu'elle aime Madame Garnier a sacrifié tout - son mari, ses enfants, et sa position dans le monde. Ses enfants lui manquent terriblement. Au commencement, tout de suite après son mariage avec le comte d'Armanville elle en est occupée, mais lorsque leur liaison se refroidit son désir de voir ses enfants augmente. Un soir où elle ne peut plus dompter son envie elle se décide à visiter son foyer d'autrefois, d'autant qu'elle sait par hasard que son mari n'est pas à la maison. Le gentilhomme voleur a projeté le même soir une effraction dans la villa du rentier Garnier.

Avec l'aide de la bonne d'enfant Madame Garnier se procure accès dans sa maison. Pour la première fois après une séparation d'une année elle revoit ses chers enfants et les presse sur son coeur. Dans ce moment elle comprend qu'elle a agi en étourdie en renonçant au bonheur d'avoir ses enfants auprès d'elle.

Tout à coup on entend un auto s'arrêter devant la porte. C'est le rentier Garnier qui revient inattendu à la maison. Un instant plus tard il se trouve vis à vis de la mère de ses enfants. Repentante, l'épouse supplie son ancien mari de lui pardonner et demande la permission de rester chez ses enfants, mais M. Garnier, que les déceptions de l'année passée ont endurci, la chasse brutalement et lui défend de revenir à la maison.

Honteuse elle se retourne pour s'en aller, lorsque son attention est attirée par un bruit singulier, venant du bureau de son mari, Elle y entre et y trouve le gentilhomme voleur masqué entraîné de forcer le coffre fort. Le voleur, qui n'a pas remarqué son entrée continue son travail. Elle s'avance peu à peu avec précau-

tion et elle réussit à prendre le revolver placé par le voleur auprès de lui. En un instant elle est maîtresse de la situation. Le voleur la fixe tout à fait bouleversé et hypnotisé. Alors il arrache sa perruque et sa barbe et devant elle se trouve - le baron d'Armanville le vrai gentilhomme voleur. Dans le courtant de quelques secondes sa vie mutuelle avec le coquin sans scrupules, passe devant ses yeux et à présent elle comprend entièrement tant d'évènements, qui avant lui semblaient énigmatiques. Alors ce nouveau chagrin suffit pour déchirer son coeur. Son premier mari, qui en tout cas était une personnalité estimable et un mari attentionné, l'a repoussée et pour toujours lui a repris ses enfants et l'homme qu'elle croyait aimer s'est relevé comme un vulgaire criminel. Cela est plus que peut subir un coeur de femme.

Elisa Garnier lève le revolver, qu'elle tient à la main et le dirige contre sa tête. Elle paye durement pour ses égarements.

tion of elle . résultait à prendre le revolver placé par le voleur
 après de lui. En un instant elle est maître de la situation. Le
 voleur se fixe tout à fait bouleversé et hypnotisé. Alors il s'efforce
 de parquer et se dirige et devant elle se trouve - le baron d'Ar-
 mandville le vrai gentilhomme voleur. Dans le contact de quelques se-
 condes sa vie mutuelle avec le copain sans scrupules, passe devant
 ses yeux et à présent elle comprend entièrement tant d' v nements,
 qui avant lui semblaient étrangers. Alors ce nouveau éclaircissement sur-
 vient pour déchiffrer son coeur. Son premier mari, qui en tout cas était
 une personnalité estimable et un mari attentionné, l'a repoussée et
 pour toujours lui a repris son enfant et l'homme qu'elle croyait
 aimer, est révélé comme un vulgaire criminel. Cela est plus que peut
 subir un coeur de femme.



Elle se dirige vers
 main et la dirige contre
 ment.